

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 stycznia 2015 roku powódki B. P. i N. L. domagały się zasądzenia solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 4 077,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódki wskazały, że w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 28 października 2014 roku na autostradzie (...) przy zjeździe na D., uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu w serwisie (...), a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy zbliżonej, choć niższej klasy – C. (...). Za usługę najmu tego pojazdu zastępczego przez 17 dób (w okresie od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku) została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 4 077,45 złotych brutto (według stawki 239,85 złotych brutto za dobę), a w dniu 29 listopada 2014 roku poszkodowany zawarł z powódkami umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 stycznia 2015 roku” (data prezentaty: 2015-01-12, k. 42 akt) powódki B. P. i N. L. w związku z wpłatą pozwanego w kwocie 719,55 złotych dokonaną w dniu 05 stycznia 2015 roku cofnęły pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w odniesieniu do uiszczonej kwoty, wobec czego w tym zakresie postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie umorzył postępowanie (k. 46 akt).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 stycznia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 34/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie uwzględnił pozostałe żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż nie kwestionuje okoliczności zdarzenia ubezpieczeniowego i własnej odpowiedzialności, podniósł jednakże, że przeprowadził już i to w sposób rzetelny postępowanie likwidacyjne, które skutkowało przyznaniem powódkom odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 2 098 złotych brutto, tj. w dniu 22 grudnia 2014 roku w kwocie 1 678,95 złotych i w dniu 05 stycznia 2015 roku w kwocie 719,55 złotych, uznając za zasadny zatem okres najmu wynoszący 10 dni, który w ocenie pozwanego obejmuje 3 dni od dnia najmu do dnia drugich oględzin, 3 dni technologicznej naprawy, 2 dni organizacyjne i 2 dni wolne od pracy. Pozwany podniósł, iż roszczenie powódek o zwrot kosztów pojazdu zastępczego za okres 17 dni nie znajduje uzasadnienia i nie zostało przez powódki należycie wykazane.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2014 roku na autostradzie (...) przy zjeździe na D. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), z którego korzystali pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Uszkodzony pojazd był własnością (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S..

niesporne

Pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu, był wykorzystywany przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w działalności gospodarczej. Pojazdem tym poruszał się J. D., P. T., R. Ś. i inni pracownicy tej spółki, jeżdżąc nim do klientów, także za granicę.

W czasie likwidacji szkody (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. był w trakcie uruchamiania działalności filii spółki we L. i nie posiadał innych pojazdów, z których mógłby korzystać w czasie naprawy samochodu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

zeznania świadka J. D. – k. 193 akt, oświadczenie – k. 24 akt

W dniu 28 listopada 2014 roku zlecono naprawę uszkodzonego pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) D. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą F.H.U. (...) z siedzibą w C..

Dodatkowe oględziny miały miejsce w dniu 01 grudnia 2014 roku i w tym też dniu zamówiono części zamienne. W dniu 05 grudnia 2014 roku nastąpił odbiór przedmiotowych części zamiennych, zaś naprawa zakończyła się w dniu 15 grudnia 2014 roku.

W dniu 16 grudnia 2014 roku pojazd został odebrany z warsztatu naprawczego.

historia naprawy pojazdu – k. 20 akt

W dniu 29 listopada 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarł z B. P. i N. L. prowadzącymi działalność jako (...) spółka cywilna B. P. i N. L. z siedzibą w K. umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za wynajem tego pojazdu zastępczego na kwotę 195 złotych netto za dobę.

Pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 16 grudnia 2014 roku.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 21-22 akt, protokół – k. 23 akt

W dniu 29 listopada 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarł z B. P. i N. L. prowadzącymi działalność jako (...) spółka cywilna B. P. i N. L. z siedzibą w K. umowę cesji wierzytelności z polisy OC sprawcy tytułem pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego.

umowa cesji wierzytelności – k. 26 akt

Dnia 18 grudnia 2014 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego (...) spółka cywilna B. P. i N. L. z siedzibą w K. wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę VAT numer (...) na kwotę 4 077,45 złotych brutto, uwzględniając okres najmu pojazdu zastępczego liczony od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, według stawki w wysokości 195 złotych netto za dobę.

faktura VAT numer (...) – k. 31 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie ma prawa do odliczenia podatku VAT w związku z eksploatacją pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

oświadczenie z dnia 10 grudnia 2014 roku – w aktach szkody (bez numeru kart)

Pismem z dnia 22 grudnia 2014 roku (...) spółka cywilna B. P. i N. L. z siedzibą w K. wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. do natychmiastowej zapłaty kwoty 4 077,45 złotych.

pismo wraz z dowodem nadania – k. 33-35 akt

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wypłacił B. P. i N. L. prowadzącym działalność jako (...) spółka cywilna B. P. i N. L. z siedzibą w K. odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 2 398,50 złotych brutto, tj. w dniu 22 grudnia 2014 roku w kwocie 1 678,95 złotych i w dniu 05 stycznia 2015 roku w kwocie 719,55 złotych.

decyzja z dnia 22 grudnia 2014 roku oraz z dnia 05 stycznia 2014 roku – w aktach szkody (bez numeru kart), potwierdzenie przelewu – k. 92 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Odnosnie załączonych do pozwu wydruków ze stron internetowych zawierających cenniki stawek stosowanych za najem pojazdów zastępczych przez inne podmioty, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powódki podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż powódki przedstawiły jedynie cenniki stanowiące poparcie ich twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powódki podmioty stawki w wysokości 195 netto za dobę najmu pojazdu z przedmiotowego autosegmentu pojazdów.

Sąd uwzględnił natomiast pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także – uznając je za wiarygodne i spójne – na zeznaniach świadka J. D., w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał na dotychczasowy sposób korzystania z uszkodzonego pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jak i okoliczności towarzyszące najmowi pojazdu zastępczego (wynajęty samochód był niższej klasy, ale posiadał 7 miejsc, na czym zależało poszkodowanemu) oraz wyborowi zakładu naprawczego w C..

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku Sąd oddalił wniosek powódek o zobowiązanie D. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F.H.U. (...) z siedzibą w C. do złożenia oświadczenia w przedmiocie najwcześniejszej możliwej daty złożenia zamówienia części zamiennych i ich dostawy, a niezbędnych do naprawy pojazdu uznając, iż przeprowadzenie dowodu z takich pisemnych wyjaśnień stanowiłoby naruszenie zasady bezpośredniości i prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z zeznań świadka. Nadto, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku Sąd oddalił również wniosek pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem pozwany, mimo zobowiązania, nie uścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego należnego mu za sporządzenie opinii.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 stycznia 2015 roku” (data prezentaty: 2015-01-12, k. 42 akt) powódki B. P. i N. L. w związku z wpłatą pozwanego w kwocie 719,55 złotych dokonaną w dniu 05 stycznia 2015 roku cofnęły pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w odniesieniu do uiszczonej kwoty, wobec czego w tym zakresie postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie umorzył postępowanie (k. 46 akt).

Pismem z datą w nagłówku „dnia 16 listopada 2015 roku” (data prezentaty: 2015-11-20, k. 111 akt) powódki B. P. i N. L. w związku z wpłatą w kwocie 1 678,95 złotych cofnęły pozew przeciwko pozwanemu w odniesieniu do uiszczonej kwoty.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powódki cofnęły pozew bez zrzeczenia się roszczenia, niemniej jednak uczyniły to jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na dokonanie tej czynności nie była wymagana.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powódek z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrył się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Uznając zatem, iż czynność powódek jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku umarzając postępowanie w zakresie żądania kwoty 1 678,95 złotych.

W niniejszej sprawie powódki B. P. i N. L., uwzględniając cofnięcie pozwu dokonane oświadczeniem z dnia 07 stycznia 2015 roku (k. 42 akt) oraz oświadczeniem z dnia 16 listopada 2015 roku (k. 111 akt), domagały się zasądzenia solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1 678,95 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu w zakresie uzasadnionego okresu najmu, stawka najmu pojazdu zastępczego nie była sporna między stronami.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 28 października 2014 roku. Nie podlega

bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11) oraz, że powódki, wbrew spoczywającemu na nich ciężarowi dowodzenia wynikającemu z treści art. 6 k.c., nie zawnioskowały skutecznie żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż najem pojazdu zastępczego wynoszący w niniejszej sprawie 17 dni (za okres od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku), był uzasadniony. Dowodu na powyższą okoliczność nie może stanowić faktura VAT numer (...) z dnia 18 grudnia 2014 roku, jest ona bowiem jedynie dokumentem o charakterze rozliczeniowo – księgowym, z którego wynika, że powódki wystawiły na rzecz poszkodowanego fakturę VAT z tytułu najmu pojazdu zastępczego za wskazany wyżej okres na kwotę 4 077,45 złotych brutto. Sama jednakże okoliczność wystawienia faktury VAT o powyższej treści, jak i okoliczność faktycznego czasu trwania najmu (zgodnego z treścią faktury) była między stronami bezsporna, co jednakże nie przesądza o tym, że okres ten był uzasadnionym okresem najmu.

Należy mieć bowiem na uwadze, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego determinowany jest okresem koniecznym do naprawy uszkodzonego pojazdu. W tych okolicznościach nie można uznać, iż przedmiotowa faktura stanowi potwierdzenie, iż najem pojazdu zastępczego przez okres od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku był zasadny. Wreszcie za dowód wykazujący zasadny okres najmu pojazdu zastępczego nie może być także uznany dokumenty w postaci historii naprawy pojazdu (k. 20 akt), nie jest bowiem wiadome, w oparciu o jakie informacje dokonywano widniejących tam wpisów. Nadto dokument ten ma charakter dokumentu prywatnego i stanowi dowód wyłącznie tego, że osoby które go podpisały złożyły oświadczenie tam zawarte (art. 245 k.p.c.), nie korzystając z domniemania prawdziwości twierdzeń tam zawartych. W sytuacji zatem zakwestionowania zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego przez 17 dni przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S., powyższe dowody nie mogą stanowić miarodajnej podstawy pozwalającej Sądowi ustalić, iż zasadnym w niniejszej sprawie był okres najmu pojazdu zastępczego wskazywany przez powódki.

Z uwagi więc na to, że sporna w niniejszej sprawie była okoliczność, czy okres najmu pojazdu zastępczego w czasie od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, był usprawiedliwiony okolicznościami faktycznymi sprawy i zasadny, ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, wobec czego w zaistniałej sytuacji zasadnym byłby wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, który – posiadając wiedzę specjalistyczną w dziedzinie techniki samochodowej, ustaliłby zasadny okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, w szczególności z uwzględnieniem konieczności oczekiwania na oględziny pojazdu, zamówienia części zamiennych i ich dostępności oraz technologicznego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu. Ciężar dowodzenia w tym zakresie spoczywał zgodnie z treścią art. 6 k.c. na powódkach, jednakże zaniechały one inicjatywy dowodowej w tym zakresie i to one ponoszą negatywne konsekwencje powyższego zaniedbania. W tych okolicznościach należało uznać, iż powódki nie udowodniły, aby zasadnym było uwzględnienie okresu 17 dni najmu pojazdu zastępczego, stąd też przyjąć trzeba było, że zasadnym był uznany przez pozwanego okres 10 dni najmu pojazdu zastępczego.

Na marginesie tylko Sąd wskazuje, iż wprawdzie w sprawie został złożony wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia okresu niezbędnego i koniecznego do naprawy pojazdu uszkodzonego, któremu to okresowi odpowiada uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, jednakże wniosek ten pochodził od strony pozwanej, która, mimo wezwania, nie uiściła zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego należnego mu za ewentualne sporządzenie opinii, stąd też Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku, wniosek w zakresie tego dowodu oddalił.

Mając powyższe rozważania na uwadze, uznać należało, iż powódkom przysługuje odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jedynie w zakresie uznanym i wypłaconym już przez pozwanego w kwocie 2 398,50 brutto, stanowiącym iloczyn

10 dni najmu pojazdu zastępczego i stawki w wysokości 239,85 złotych brutto za dobę. Uznając zatem żądanie pozwu, po uwzględnieniu cofnięcia pozwu dokonanego oświadczeniem z dnia 07 stycznia 2015 roku (k. 42 akt) oraz oświadczeniem z dnia 16 listopada 2015 roku (k. 111 akt), za niezasadne, bo nieudowodnione, Sąd w punkcie II wyroku na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario, powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powódki wygrały sprawę w 17,65% (tj. jedynie w zakresie kwoty 719,55 złotych, która została przez pozwanego uiszczona w dniu 05 stycznia 2015 roku, a więc już po wytoczeniu powództwa), a pozwany – w 82,35% (w zakresie kwoty 1 678,95 złotych uiszczonej przez pozwanego w dniu 22 grudnia 2014 roku, a więc jeszcze przed wytoczeniem powództwa oraz w zakresie kwoty 1 678,95 złotych, co do której w punkcie II powództwo oddalono). Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 838 złotych (opłata od pozwu – 204 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 34 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 617 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódkom zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 147,91 złotych (17,65% z kwoty 838 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 508,10 złotych (82,35% z kwoty 617 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powódki powinny zwrócić pozwanemu kwotę 360,19 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 marca 2017 roku